

og Mødding. Ja, selv i Teatret havde hun ikke længer Fred; der sad Rigsdagsmændene paa deres Fripladser i Parkettet og spyttede.

Dog intet havde oprørt hende som den megen Tale om et forestaaende Ministerskifte, der i de senere Aar havde lydt overalt. Man havde virkelig for Alvor snakket om, at nu skulde Bønderne til Magten. Man havde rentud udpeget en forhenværende Landsbylærer som vordende Konseilspræsident. Selv Folk, der sletikke kunde forsone sig med Tingenes Tilstand, havde hovedrystende sagt, at „der nu næppe var andet at gøre“. Hun forstod det ikke. Havde man da ikke altid vidst, at Bønderne var i Flertal her i Landet? Hvorfor da pludselig denne Underkastelse? „Bønderne er jo dog ogsaa Mennesker“, havde hun bestandig hørt som Svar paa sine Indvendinger. Men det var jo netop det, de ikke var! Maaske var de det ifølge Naturhistorien, efter Antallet af Knusetænder og Tarmvindinger. Men en Røgter paa Landet stod ikkedesmindre Faaret og Studen langt nærmere, end han stod et blot jævnt begavet Intelligensmenneske. Og Faaret og Studen tænkte man dog endnu ikke paa at give Stemmeret! — Hvor havde hun ikke ogsaa jublet, fordi der nu endelig var opstaaet Mænd, der havde Mod og Mandshjerte til at hævde Menneskets gamle Herskerret over Jorden og mane dette Bonde-Troldtøj ned igen i de Møddinger, hvor det hørte hjemme!

Det var da ogsaa med Hjertet opfyldt af denne Fryd, at hun nu havde haabet paa at gense Faderens fordums Kapellan. Nu, da Galskabernes Tid var forbi, brændte hun af Utaalmodighed efter at triumfere over den, der havde ydmyget hendes Fader og hende selv, og befri sig for den Skamfølelse, som Mindet om deres Samliv i alle disse Aar havde holdt vaagen hos hende. Men i denne Henseende havde Mødet med Emanuel langt fra givet hende den forventede Tilfredsstillelse.

I sin Fortrædelighed herover sagde hun Godnat